

Problematitzar els (nostres) noms

I aquí, ves quines coses que tan clarament ens mostra la vida, s'hi han trobat, agafadets de la maneta per a ballar la contradansa, PSOE i PP, Salvador Illa i María José Català

02.04.2025 - 21:40 | Actualització: 02.04.2025 - 22:36

No ho fan perquè sí: és deliberat.

Hi ha vegades en què l'article se'm condensa en una frase i avui m'ha tornat a passar. Ho desenvoluparé, ara de seguida, ho miraré de desenvolupar tan bé com podré, però el moll de l'os queda contingut en això que deia: que no és, simplement, l'estirabot d'un xitxarel·lo ni la prosternació davant dels qui es proclamen encara més ultres que tu (que també: l'arrogància estòlida i el genoll vinclat hi són factors ben reals, en aquesta història), sinó una manera de fer practicada expressament, a consciència i amb objectius.

La idea és senzilla: convertir les nostres coses, els nostres noms, en un problema. En molts problemes. En batibull i mullader i confusió. En conflicte. En cansament. Que al seu voltant s'hi creï una boira desagradable, que la gent se n'aparti, ai, deixa-ho estar, quin maldecap, jo no vull bregues, que s'acabi d'una vegada, que s'acabe; com siga però que s'acabe.

La idea és simple, sí: que els nostres noms siguin un problema (ells, els noms, la seva existència) i aconseguir així que el sol fet de pronunciar-los comporti un posicionament, un assenyalament polític. Això pretenen: aconseguir que si dius català quan parles de la teva llengua al sud de seguida s'interpreti amb connotació, i hi hagi una hesitació, un silenci, una incomoditat, un no-haviem-vingut-a-parlar-de-política. Que hagi de patir per anomenar les teves coses. Que hagi de patir sempre, perquè sempre troben un nou objectiu per a generar trasbals.

Ara volen aconseguir que dir Catalunya Nord sigui conflictiu, que escriure València sigui conflictiu.

I aquí, ves quines coses que tan clarament ens mostra la vida, s'hi han trobat, agafadets de la maneta per a ballar la sinistra contradansa, l'actual president de la Generalitat de Catalunya i l'actual batllessa de València, PSOE i PP, Salvador Illa i Maria José Català.

Perquè, en realitat, l'actitud que va mostrar l'individu que ocupa el càrrec de director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà quan es va negar a pronunciar Catalunya Nord, aquella sobergueria, no té transcendència pel personatge, irrellevant en ell mateix, sinó pel fet que hagi estat nomenat per al càrrec (que l'experiència laboral al·legada per a aquesta responsabilitat sigui alguna campanya de màrqueting per al PSC de Cervera i per a una plataforma de lloguer de cotxes ja es comenta tot sol). I pel fet que l'hi mantinguin. Malgrat les protestes que els seus estirabots ofensius han causat. Ja n'han reclamat la substitució personalitats i entitats socials i culturals al nord i al sud de l'Albera, incloent-hi els cinc anteriors directors de la Casa de la Generalitat (els quals denunciaven "l'arrogància i la ignorància" del subjecte en qüestió).

Però aquest Christopher Person continua a la cadira.

I Salvador Illa i el seu equip sistemàticament perpetren la tristíssima pràctica de convertir-nos en problema (perquè convertir els nostres noms en problema és convertir la nostra existència en problema): quan premeditadament eviten pronunciar Catalunya Nord i diuen que fer-ho seria “entrar en debats nominalistes” (quins debats?! No hi eren fins que, precisament amb la seva actitud, no els han volgut crear!) o “perdre la neutralitat” (aquesta gran fal·làcia que pressuposa guerra i que, a sobre, obvia que l’omissió ja és posicionament i, per tant, el contrari de cap “neutralitat”); quan s’empesquen eufemismes i estrofolàries endevinalles per evitar de pronunciar el nom que volen estigmatitzar, i diuen “aquest territori” o “demarcació del sud de França amb vincles històrics amb Catalunya”, i fent-ho ja posen en evidència que eludeixen alguna cosa, i la cosa és el nostre nom assenyalat així amb la lletra escarlata.

Assenyalat i escarnit i posat a la picota.

La qüestió, per tant, aquí, no és la simple supèrbia del pipioli de torn, aquest o l’altre o el següent, sinó la decisió política de generar conflicte entorn dels noms de les nostres coses. Això que du a terme el govern de Salvador Illa.

Això que fa el govern municipal (tan agafat amb pinces per l’extrema dreta de Vox i d’ex-Vox) de María José Català. Que tan bon punt van ocupar la plaça van retrocedir a escriure el nom de la ciutat també en castellà (València-Valencia, per a ells, perquè la primera es veu que no l’entenien), i que ara han decidit de fer també un problema del seu accent i tornar a embolicar la troca amb aquest tema per provar de canviar-lo de direcció. Sense que hi hagués cap demanda social, evidentment, ni cap conflicte ni cap res. Cap res fins que no va sortir el PP a agitar la bandereta de les seves obsessions. Igual com no hi havia cap conflicte fins que no va sortir el PSOE d’Illa a crear polèmica on no n’hi ha.

Catalilla, PPOE: per les seves coincidències els coneixereu.